

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Statutární město České Budějovice**, se sídlem Náměstí Přemysla Otakara II. č. 2, České Budějovice, ve věci podání žalobce ze dne 30. 5. 2014, o námitkách žalobce ze dne 25. 6. 2014 podaných podle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 9. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 6. 6. 2014 obdržel Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) podání, jímž se žalobce domáhal přezkumu postupu žalovaného ve věci své žádosti o informace ze dne 12. 3. 2014. Krajský soud usnesením ze dne 10. 6. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 2, vydaným asistentkou soudce, vyzval žalobce dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč za podanou žalobu ve lhůtě sedmi dnů od doručení zmíněného usnesení. Podáním ze dne 25. 6. 2014 žalobce uplatnil proti tomuto usnesení námitky dle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o vyšších soudních úřednících“), v nichž mimo jiné uvedl, že asistentka soudce „*si uzurpuje moc*“.

[2] Usnesením předsedkyně senátu ze dne 7. 7. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 11, vyzval krajský soud žalobce k odstranění vad podání ze dne 25. 6. 2014 tak, aby obsahovalo všechny zákonné náležitosti námitek podle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících. Na tuto výzvu žalobce nereagoval.

[3] Krajský soud proto usnesením předsedkyně senátu označeným v záhlaví (dále „napadené usnesení“) podání ze dne 25. 6. 2014 odmítl, jelikož žalobce neodstranil vytýkané vady.

[4] Proti napadenému usnesení podal žalobce („stěžovatel“) dne 9. 10. 2014 kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že napadené usnesení je „*další stupidní zlovolností neb arogancí*“ krajského soudu a vytýkal soudu nesprávný předchozí postup ve věci.

[5] Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

[6] Ačkoli stěžovatel napadá usnesení krajského soudu ze dne 11. 9. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 26, je pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti nutno uvést, že tímto rozhodnutím krajský soud rozhodoval podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících o námitkách vznesených stěžovatelem proti výzvě krajského soudu ze dne 10. 6. 2014 k zaplacení soudního poplatku. Výzva k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je však procesním usnesením, jímž se pouze upravuje vedení řízení a kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí tak není přípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu 4 As 90/2014 - 11, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 82/2014 - 17).

[7] Podstatou sporu je tedy to, že stěžovatel fakticky brojí proti výzvě krajského soudu, proti níž kasační stížnost není s ohledem na výše uvedené přípustná. Přípustnost kasační stížnosti přitom nemůže založit ani to, že tuto výzvu vydala asistentka soudce, přičemž proti takové výzvě jsou přípustné námitky podle zákona o vyšších soudních úřednících, neboť i v takovém případě je meritem sporu to, zda krajský soud stěžovatele správně vyzval k zaplacení soudního poplatku. Přípustnost kasační stížnosti je přitom nutné posuzovat právě ve vztahu k tomuto původnímu rozhodnutí krajského soudu.

[8] Skutečnost, že krajský soud v napadeném usnesení stěžovatele nesprávně poučil o přípustnosti kasační stížnosti, na závěrech Nejvyššího správního soudu o nutnosti odmítnutí kasační stížnosti ničeho nemění – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 37/2004 - 36.

[9] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

[10] K tomuto postupu Nejvyšší správní soud přistoupil, přestože nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a stěžovatel v řízení o ní nebyl zastoupen advokátem. Vzhledem k nepřipustnosti kasační stížnosti, jež vyplynula z listin založených ve spisu a již náleží soudu přezkoumávat v průběhu celého řízení, by totiž jakýkoliv jiný postup byl zcela bezúčelný, formalistický, v příkrém rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 16/2008 - 244, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu 1 As 13/2012 - 12).

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. února 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu